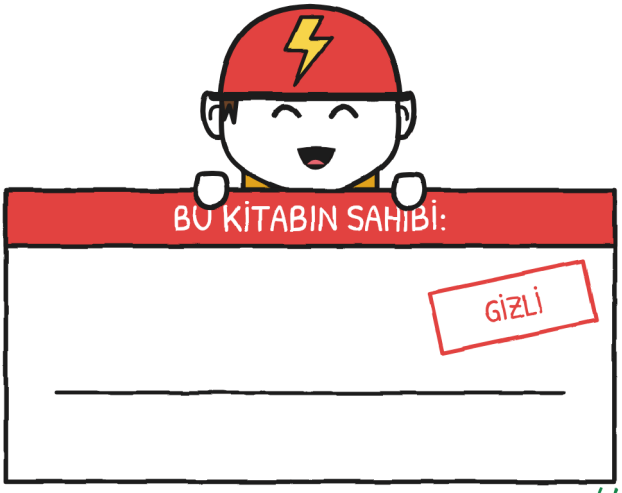

Önce de ben okurum. –H.

Bulursan geri ver. Lütfen.

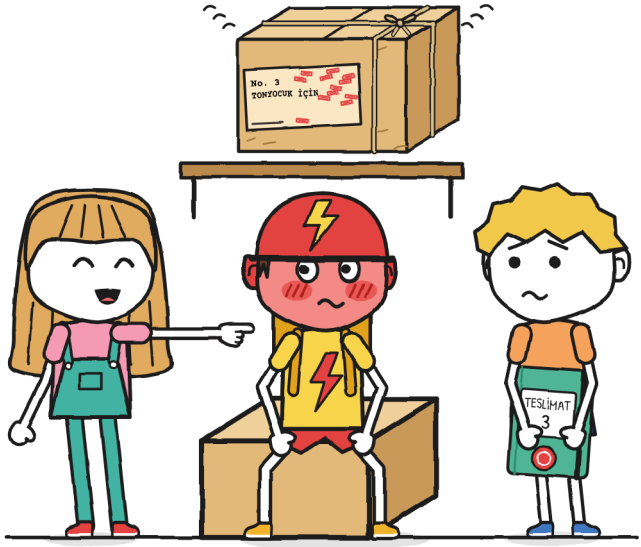
SADECE HİKÂYEDE

Bu mühür, yalnızca hikâyede olanı gösterir: gerçek paketler uçarak geri dönmez. Gerçek bir bisikletteyse son sayfaya uy. –H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 3

İade, lütfen

LinguAula

(Guni'nin defteri)

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 3
İade, lütfen

Serinin üçüncü kitabı. Öncekiler: “Bu paket ısırıyor” ve “Gök gürültüsünden önce açmayın”.

Metin ve resimler: LinguAula

Türkçe sürüm: LinguAula

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İlk baskı: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

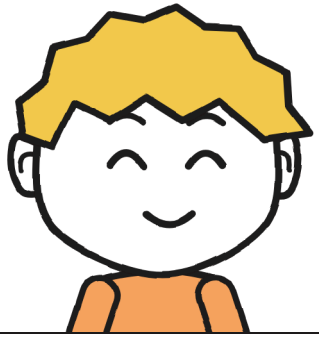
Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Yazı tipleri: Andika, Patrick Hand, Caveat ve Courier Prime (SIL OFL lisansı).

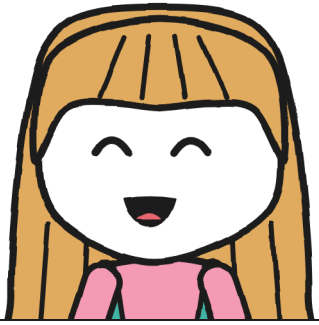
Her bölüme linguaula.com'da çalış

Bu kitap yazılırken hiçbir kurye yaralanmadı. Kızaran oldu. —H.

KİM KİMDİR

Guni. Cumartesi kuryesi. Kimsenin istemediği şeyleri çizer. Bu defter onun.

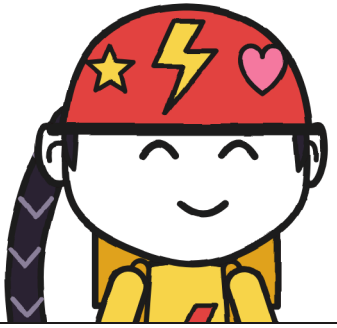
Hulita. Yeşille yazar ve H. diye imzalar. Her zaman nasıl yardım edeceğini bilir. Sorun da bu.

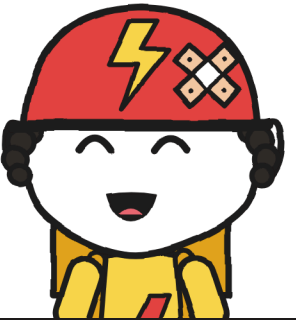
Tonyo. ŞİMŞEK için bisikletle teslimat yapar. On dakikada ya da bedava. Parça parça kızarır.

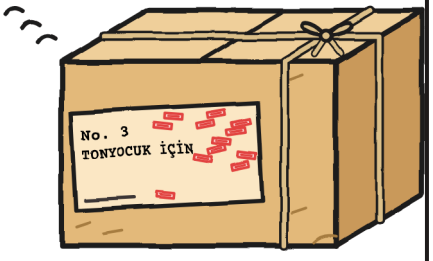
Mara. İmkânsız Teslimatlar'ın sahibi. Cadı şapkası takar. Söylediğinden fazlasını bilir.

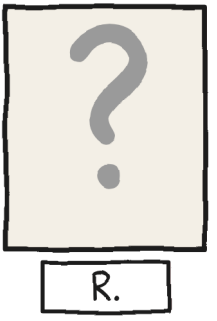
Zoe. ŞİMŞEK'ten. En hızlısı. Lakapları o takar.

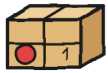
Bruno. ŞİMŞEK'ten. Bir keresinde lastiği patladı. İki yıl önce.

3 numaralı paket. Oynatınca ses çıkarır. Etikette yalnızca bir isim yazıyor.

R. Kimsenin teslim edemediği paketleri gönderir. Kimse adını söylemez.

BÖLÜM 1

Çıngır

Çıngır.

Çok küçük bir sesti; ancak geri kalan her şey sustuğunda duyulanlardan: bir çay kaşığının fincana çarpması, oyuncak bir bisikletin zili. İadeler rafından geliyordu ve Mara'nın dükkânında kalan dördümüz öyle kıpırdamadan durduk ki mührün bir kıvılcımının düştüğü bile duyulurdu.

Fırtına çoktan geçmişti. Hulita hâlâ benim mavi tabureme çıkmıştı; yeşil keçeli kalem havada, üstü çizili 19'un yanına yeni yazılmış 18 ile. Mara'nın bir eli jaluziye giden yolun yarısındaydı. Ben ki en iyi zamanlarımda bile ellerimi ne yapacağımı bilmem, onlarla hiçbir şey yapmadım.

Bu, 3 numaralı paketti. ŞİMŞEK için on dakikada ya da bedava teslimat yapan Tonyo da kaskının rengine döndü.

Defter yeniydi. 2 numaralı defter tek bir fırtınada bitmişti; bu yeşil, bir köşesinde dükkânın mührü var ve onu ilk ben yazacaktım, törenle: ilk sayfaya başlık ve yeni bir sözcük.

TESLİMAT DEFTERİ 3 · Sahibi: Guni. GİZLİ.

"Gizli" demek, önce ben okurum demek. Kimseye de söylemem. —H.

Başlığı dilim dışarıda yazdım, eğri kalmışsa diye bir silgi almaya gittim. Döndüğümde defteri Hulita çoktan açmıştı.

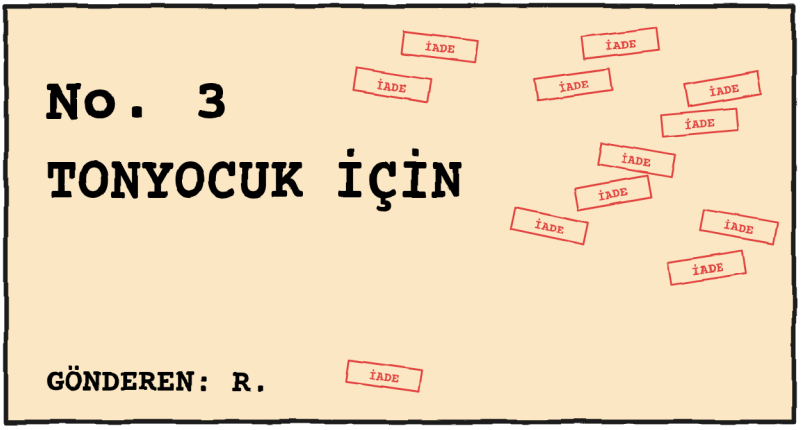
— Sana yardım olsun diye ilk ben yazdım, dedi. Rica ederim.

Ben ondan yardım istememiştim. Hulita'yla bunun önemi yok.

Gerisi, bir gün onu Hulita'dan başkası okursa diye. Dükkânın adı İmkânsız Teslimatlar ve sahibi Mara: o bir cadı, mor şapka takıyor ve basılınca söndürülmüş mum kokan kıvılcımlar saçan bir mühürü var. Sol taraftaki rafta iadeleri tutuyor: kimsenin teslim edemediği paketleri. Tek bir kuralları var: teslim alan kişi etiketi silinmeyen mürekkeple imzalamazsa, paket şafakta uçarak rafına geri döner, akşam yemeği saatinde bir kedi kadar dakik. Yirmi tane vardı ve hepsini hep aynı kişi gönderiyor, R.; mavi defterde onun hakkında altı ipucum vardı. Hulita'yla ikisini teslim ettik, bir ejderha yumurtasıyla koşan ayaklı tohumları, ve duvarda, onun el yazısıyla ve yeşille, KALAN: 18 yazıyor.

Hulita yeşil notların sahibi. Ben Guni'yim, mahallenin yenisi: eşyalarımın neredeyse hepsi hâlâ kutularda. Tonyo da ŞİMŞEK'in sarı çantalı kuryesi; cumartesileri bizimle ceza çekiyor ve fırtınadan beri dükkânda kendi yeri var: tabureleri yanında, ters çevrilmiş bir teslimat sandığı. Mara onu hiçbir açıklama yapmadan koydu. "Şimdilik", dedi. Kimse "şimdilik"in ne kadar sürdüğünü sormaya cesaret edemedi.

3 numaralı paket üst rafta duruyordu, yumurtanın ve tohumların bıraktığı iki boşluğun yanında, etiketi önde. Okumak için yaklaştım, ayakta ve dokunmadan.

Daktiloyla yazılmış üç satır: No. 3. TONYOCUK İÇİN. En altta da GÖNDEREN: R. İsimle son satır arasında koca bir boş kâğıt alanı kalıyordu. Çevresinde on iki İADE mührü. Saydım.

Hulita tabureden tek hamlede atladı ve yanıma geldi. Yüksek sesle okudu:

— Ton...

Ve ağzını kapadı.

Hulita bir sözcüğün ortasında asla susmaz. Tonyo'ya baktım ve nedenini anladım.

Yarısını okudum. Öbür yarısını yuttum. —H.

Bazı insanlar bir anda kızarır. Tonyo öyle değil: Tonyo parça parça kızarır. Önce kulaklarından başladı. Sonra yanaklarına geçti. Sonra bütün yüzü doldu, kask tokasına kadar, ve geriye bir son basamak kalıyordu, en kötüsü: yüzle kaskın birbirinden ayırt edilemediği an. 2 numaranın titremetresinden beri değişen hiçbir şeye ona bir ölçek koymadan bakamıyorum; o yüzden not ettim.

Hulita, eksik kalan yeri okumak için kolunu pakete uzattı.

— O paket bekleyebilir, dedi Tonyo, çok hızlı. Yıllardır bekliyor, değil mi? Bir gün daha beklesin. Ya da on. ŞİMŞEK'in acelesi yok.

ŞİMŞEK'in böyle bir şey dediğini ilk kez duyuyordum.

— Bu gece hiçbir şey açılmayacak, dedi Mara. Rafa da izinsiz dokunulmayacak.

Hulita'nın eli havada, etiketin bir parmak yakınında kaldı. Kimse hiçbir şeye dokunmadı. Ve sonra yine ses geldi.

Çıngır.

— Kapıydı! dedi Hulita, onda hiç duymadığım bir sesle: fazla yüksek ve fazla erken.

Kapı, Vera gittiğinden beri kapalıydı.

Bir şeyi anlamadığımda liste yaparım. ÇINGIR ŞÜPHELİLERİ:

1. Kapı. (Hulita'nın önerisi. Kapalı, hava akımı yok, iten kimse yok.)
2. Tonyo'nun bisikleti, kaldırımda, ŞİMŞEK'in ziliyle. (TRİİİNG yapar, çıngır değil. Ama bir zil.)
3. Lastik kurbağa. (Hulita onu anında suçsuz ilan etti. Tanıdığını söylüyor.)
4. 3 numaralı paket.

3 numaralı paketi nezaketen sona yazdım.

Kontrol etmek için kaldırıma çıktım. Kurbağayı da yanıma aldım, çünkü bir şüpheli uzaktan sorgulanmaz.

Artık yağmur yağmıyordu. Sokak ıslak asfalt kokuyordu ve her su birikintisinin içinde bir sokak lambası vardı. Kapıyı açıp kapadım: gııcırt. Tonyo'nun bisikletinin zilini çaldım: TRİİİNG! Kurbağayı sıktım: vıt.

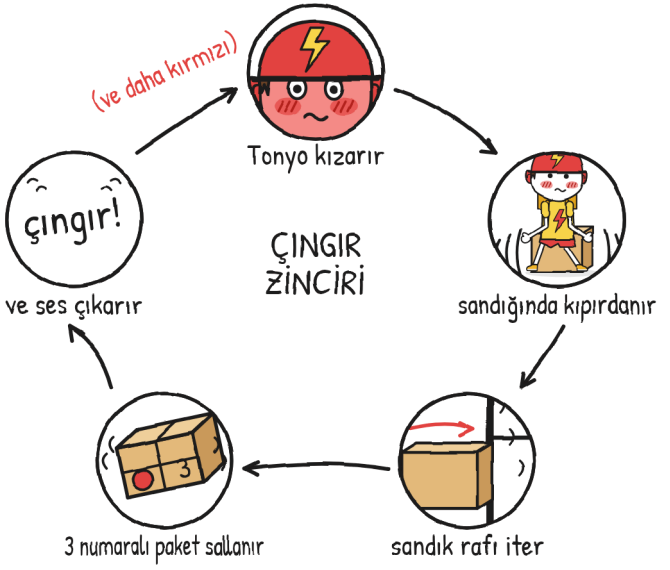
Camın öbür yanında Hulita parmağıyla hayır diyordu. Her sese aynı şey, bir yandan öbür yana, bir arabanın silecekleri gibi. Hiçbiri değildi.

İçeri girdim ve kurbağayı tezgâha bıraktım. Beni izlediğini görünce Tonyo sandığında kıpırdandı.

Çıngır.

Eğildim. Tonyo'nun sandığı rafın ayağına dayalıydı.

Orada, dizlerimin üstünde çizdim ve bir daire çıktı, çünkü ne kadar döndürsem de nereden başladığını bulamadım.

Büyü değildi. Tonyo'ydu. 3 numaralı paketin içinde, oynatılınca ses çıkaran bir şey var.

Benim gibi. –H.

Tonyo bakışımı raf ayağına kadar izledi, kendi sandığına baktı ve kıpırdamadan durmaya karar verdi.

Gerili bir lastik kadar sürdü.

Kıpırdamadan. Sonra, daha kıpırdamadan: öyle kıpırdamadan ki "kıpırdama" diye düşündüğü duyuluyordu, şakağından bir damla inerken. Hulita bir dakikadan uzun süredir konuşmuyordu; bu onun için suyun altında nefes tutmak gibi bir şey ve er ya da geç insan, ağzına en yakın ne varsa onunla yüzeye çıkar.

— Tonyocuk kim?

Tonyo sıçradı. Sandık rafın ayağını itti, raf titredi ve 3 numaralı paket, hiçbir çıngırın hak etmediği bir güçle ÇINGIR! dedi. Mara, üçe kadar sayan biri gibi tavana baktı.

— Sadece bir soruydu, dedi Hulita. Sorular rafları itmez.

Bu itiyor.

— Bendim, dedi Tonyo, ayakkabılarına bakarak. Küçükken.

O kadar alçak sesle söyledi ki, tezgâhta ondan benden daha yakın duran kurbağa onu benden daha iyi duydu.

Hulita ağzını açtı. Sorularının sıraya girdiğini gördüm, pazar sabahı fırında olduğu gibi, en öndeki parası elinde. Sonra hâlâ ayakkabılarına bakan Tonyo'ya baktı ve ağzını kapadı.

— Başka soru sormuyorum, dedi.

Zor oldu. Ayağından belliydi: dükkânın zeminine tak, tak, tak.

Sormadığım sorular: dokuz. Hepsini not ettim. —H.

— Peki neden onu hiç götürmedin? dedim Mara'ya.

— On iki kez götürdüm. — Mühürleri saymak için kimseye gerek kalmadı. — Etikete bak: ne sokak, ne kapı numarası, ne soyadı. Bulabildiğim bütün Tonyocuklara denedim.

Onları ezbere, parmaklarıyla saydı ve ben duydukça çizdim. Gerçekten Tonyocuk adında bir kanarya, etiketin üstüne bastı: sayılmadı. 71 yaşındaki Don Antonio, gözlüklerini taktı, kâğıdı iki kez okudu ve etikete bir vitrine bakar gibi bakarak "Keşke" dedi. Bir de yan tarafına adı boyanmış, kanaldan bir tekne; o da imzalamadı, çünkü elleri yok.

— Ya Tonyo? diye sordu Hulita.

— En son denediğimde onu henüz tanımıyordum, dedi Mara ve ona baktı. Küçükken ona nasıl seslendiklerini de kimse söylememişti.

Mara tezgâhın altından mor bir bez çıkardı ve papağanın kafesini uyusun diye örter gibi 3 numaralı paketi örttü. Sonra

Tonyo'dan bir an kalkmasını istedi ve sandığını raftan iki karış uzaklaştırdı.

— İşte böyle. Artık istediğin kadar kıpırdanabilirsin.

Tonyo gidebilirdi. Bisikleti kapıdaydı: on dakikada mahallenin öbür ucunda olurdu. Yeniden oturdu.

Neden bilmiyorum. Yine de not ediyorum.

Sandığının arkalığı olmadığı için ona bir tane çizdim: yüksek, biraz kavisli, küçük bir minderle, kurşun kalemle ve noktalı çizgiyle; altına da küçük harflerle: "arkalık (benim fikrim)".

Kimse senden arkalık istemedi. —H.

Kapanışta Tonyo en son kaldı, kaskının tokasını ŞİMŞEK'te ağır kusur sayılacak bir yavaşlıkla takıyordu. Mara ışıkları teker teker söndürüyordu; mor bez üst raftaki paketin üstünde duruyordu.

— Mara. Yarın bunu konuşmaya geleceğim. Ama özel olarak.

— Bu ikisi dükkândan, dedi Mara, dönmeden.

Tonyo bize baktı. Önce Hulita'ya, sonra bana. Tabureme dikleştim.

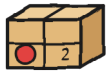
— Bunlar tamam, dedi. Ama ŞİMŞEK'ten kimse olmasın.

Çıktı ve su birikintilerinin arasında uzaklaştı, bisikleti elinde.

Çıngırın artık sahibi vardı. Geriye sahibinin onu isteyip istemediğini bilmek kalıyordu.

Ona nasıl yardım edeceğimi çoktan biliyorum. –H.

Beni endişelendiren de bu.

BÖLÜM 2

Evet demedim

Pazarları dükkân açılmaz. O pazar Mara jaluziyi yarıya kadar kaldırdı, eğilerek geçilecek yüksekliğe, ve ona elle yazılmış bir tabela astı:

KAPALI (senin için hariç).

Tonyo on birde geldi. İçeri girmeden önce sokağın bir yanına, sonra öbür yanına baktı, karşıdan karşıya geçecekmiş gibi. ŞİMŞEK'ten kimse yoktu. Jaluzinin altından eğildi, çantası göğsüne yapışık, sürtünmesin diye, ve dükkân onu sessizce yuttu.

Biz on buçukta geldik. Her ihtimale karşı. —H.

Tabelayı iki kez okumuştum. Hiçbir yerde "ve Hulita" ya da "ve Guni" yazmıyordu. Ama Mara hiçbir şey demeden kapıyı açtı, sol kaşı havada, ve bizi içeri aldı.

Hiçbir şey beklemeyen birinin yüzüyle taburelere oturduk. O yüz bana herkesten kötü yakışıyor.

Mara 3 numaralı paketi tezgâha koydu ve bezi kaldırdı.

— Üç numaralı paket. Tonyocuk için. Sen misin?

— Eskiden.

— Bana yeter. İstiyor musun?

Tonyo paketin kutusuna baktı. Kutu bir şey demedi.

— Evet demedim.

— Hayır da demedin.

— Evet demedim dedim.

Ben kalmama izin versinler diye çok kez evet demiştim. Tonyo ise söylemeden oradaydı. Taburenin kenarına tutundum.

— Üç cümle, diye fısıldadı Hulita. Hiçbiri evet değil. Saydım.

Mara üstelemedi.

Tonyo kutuyu yanan bir tencereyi tutar gibi kavradı: iki eliyle ve bırakmak isteyerek. Tarttı. Çevirdi. Kulağına götürüp azıcık salladı.

Çıngır.

Çabucak bıraktı ve bir süre ellerine bakakaldı.

— Ya eve götürürse? dedi Hulita. Paket, teslim alanın evinde uyursa teslim edilmiş sayılır. Mantık bu.

— Dönüş mührü mantıkla çalışmaz, dedi Mara. Mürekkeple çalışır.

— Mühürle ben aynı şekilde düşünmüyoruz, diye mırıldandı Hulita; ondan duyduğum, teslim olmaya en yakın şey buydu.

Anlaşılsın diye bir tablo yaptım. Başlığı: TESLİMAT SAYILIR MI?

- Ona bakmak: hayır.
- Onu kavramak: hayır.
- Eve götürmek: hayır.
- Etiketi silinmeyen mürekkeple imzalamak: evet.

— Bu teslimat sizin, dedi Mara bana ve Hulita'ya, gök gürültüsündeki gibi. Üç şartla.

Parmaklarıyla saydı:

1. Siz kutuyu açmayacaksınız. Etiket de yapışık kalacak.
2. 3 numaralı paket dükkândan yalnızca Tonyo isterse çıkacak.
3. Teslim alan, isterse imzalar. İmzalamazsa paket şafakta geri döner ve burada hiçbir şey olmamış olur.

Hulita okuldaymış gibi elini kaldırdı.

— Ya hiç istemezse?

— O zaman hiç.

"Hiç" bir teslimat süresi değil. —H.

Tonyo uzun bir süre sustu. Hulita süre tuttu: dört dakika. ŞİMŞEK için neredeyse yarım teslimat. Bu dört dakikada pakete baktı, kapıya baktı, ellerine baktı. Bakmadığı tek şey bizdik ve buna minnettar oldum.

— Alıyorum, dedi sonunda. Kapalı. Düşünmek için. Şimdilik.

— İsteyen sen misin? diye sordu Mara.

— İsteyen benim.

Kimse başka bir şey diyemesin diye bir çıkış fişi yaptım:

- Kutu: kapalı. Evet.
- Etiket: yapışık. Evet.
- İsteyen: Tonyo. Evet.
- İmza: henüz yok.

Dışarıda, fırtınadan sonraki o pazar güneşi vardı, her şeyi yeni silinmiş gibi bırakan. Tonyo 3 numaralı paketi bisikletinin sepetine koydu ve bırakırken ses çıktı: çıngır.

Gidona baktı, ŞİMŞEK'in gri ve yuvarlak ziliyle takılı olduğu yere.

— Ne? diye sordu Hulita.

— Hiç.

Ve bisikletini elinde yürüterek gitti. Tonyo neredeyse hiç yürümez.

O "hiç" bir "bir şey"di. Ona yardım etmek lazım. —H.

Kapıdan, köşede duran sarı çantalı iki ŞİMŞEK bisikleti gördüm: beline kadar uzanan örgülü bir kız ve yanında çok iri biri.

— Tonyo! Sepette ne var? diye bağırdı örgülü kız.

— Bir teslimat.

— Kime?

— Bir müşteriye.

Yalan söylemedi. Ama cevap vermeden önce paketi sepette yavaşça çevirdi, etiket kendine baksın diye.

"ŞİMŞEK'ten kimse olmasın" sözünü anladım.

O gece odamın jaluzisini açık bıraktım. Dükkânın tam karşısında oturuyorum: 3 numaralı paket dönerse onu ben görecektim. Pencerenin önüne iki sandalye koydum, biri bana, öbürü, minicik, çalar saate. Dükkânın kapısının üstündeki küçük pencere, Mara'nın bunun için açık bıraktığı pencere (ilk gün onu bir mektup kutusu sanmıştım), siyah ve kıpırtısız bir dikdörtgendi.

— Guni? dedi annem koridordan. Neden uyanıksın?

— Bir paketi gözetliyorum.

— Ha. Peki. Ama pijamayla gözetle.

İlk yirmi dakika küçük pencereye baktım; sonraki yirmi dakika çalar saate; gecenin geri kalanında deftere, çünkü beklerken ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım var. Ben de pencere pervazında, sokak lambasının ışığında, Tonyo'nun koltuğunu geliştirdim. 1. sürüm cumartesi günkü arkalıktı; 2. sürümde kolçaklar ve bardak için yuvarlak bir oyuk var. Bardağı da çizdim, peçetesiyle.

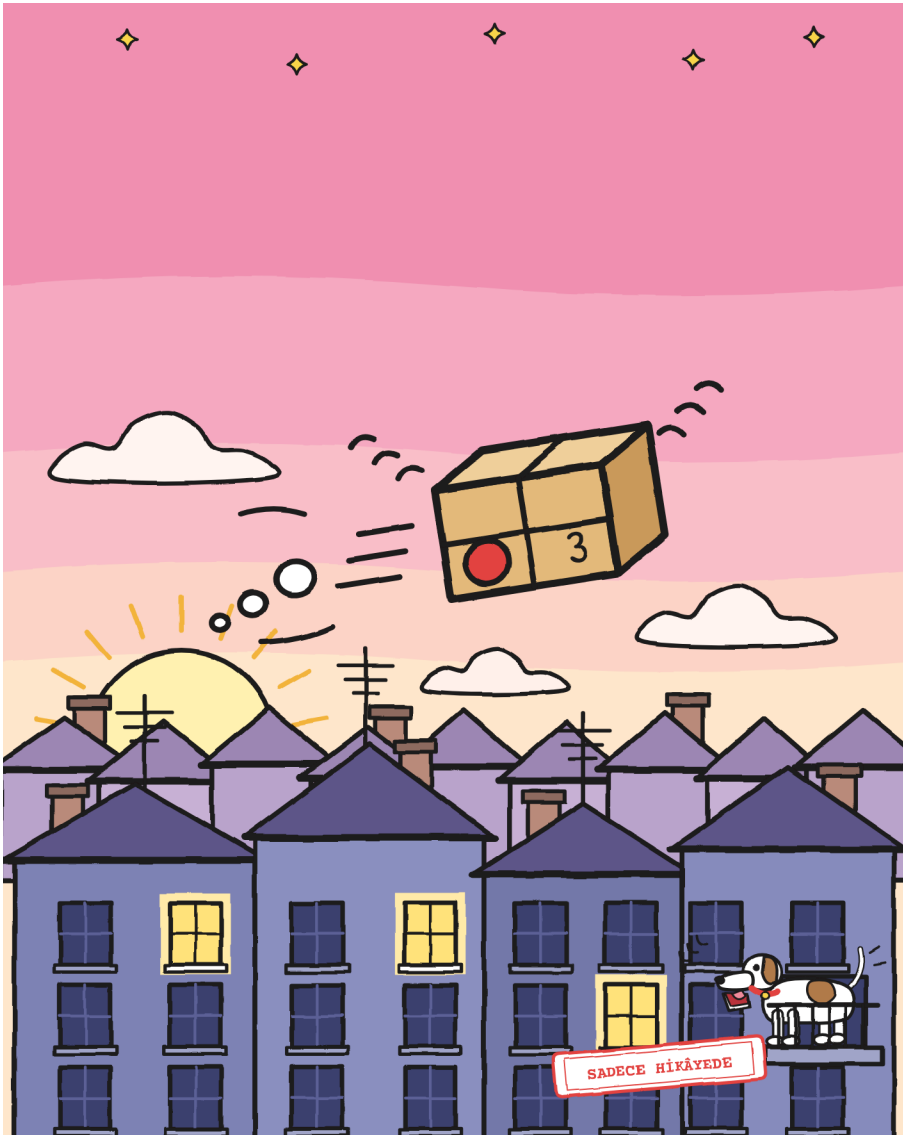
Hulita da gözetlemek istedi ama penceresi bir avluya bakıyor ve bir avludan gözetlenebilecek tek şey asılı çamaşırlar.

Şafakta ses önce duyuldu, sonra görüldü.

Çıngır, çıngır, çıngır.

Çatıların üstünden geliyordu, acele etmeden, henüz köşesini seçmemiş bir dondurma arabası gibi çalarak. Bir pencerede ışık yandı, sonra bir diğerinde, sonra bir başkasında: üç, sanki biri yoklama alıyordu. Bir köpek havladı, 4 numaranın köpeği, uçan her şeye havlar, paket de olsa güvercin de. Ve sonra gördüm: arkasında pembe gökyüzüyle, küçük ve kare bir yumak, sokağımı penceremin hizasında geçti, kapının üstündeki küçük pencereden içeri süzüldü ve içerde, rafına konarken, son bir çıngırı duydum, daha kısa, biri anahtarlarını masaya bıraktığında çıkan ses gibi.

— Bu muydu? diye sordu annem koridordan, hâlâ tam uyumamış birinin sesiyle.

— Buydu.

— O zaman şimdi kahvaltıya.

Bir an daha pencerenin yanında kaldım. Annem bir kez daha seslenince kahvaltıya gittim.

Okuldan sonra dükkâna gittik. 3 numaralı paket rafındaydı. Bir mühür daha vardı, kırmızı, mürekkebi hâlâ taze, kimsenin basmadığı: on üç.

Onu yine rafta görmenin canımı sıktığını söyledim.

— Bu ceza değil, dedi Mara. Kural bu. Kimse imzalamadı: geri döner.

On üç mühür. Böyle giderse kutu görünmeyecek. —H.

Tonyo beşi yirmi geçe geldi, teslimatından sonra. Paketin dönüp dönmediğini sormadı: evinin üstünden geçtiğini duymuştu. Sandığına oturdu, o hâlâ rafın iki karış ötesindeydi, ve paketine bakmadan baktı; birinin sana baktığını bildiğin biri gibi.

Bunu görmedim. Bana o anlattı:

— Onu paspasın üstünde bıraktım. Bütün gece.

— Neden eve almadın? diye sordu Hulita.

— Evde bana böyle seslenen yeterince insan var.

Kızmadan söyledi, adresleri verirken kullandığı düz sesle. Hulita "yeterince"nin kaç kişi olduğunu sormadı. Ayağı bir kez, yalnızca bir kez, tak etti.

— Bir imzayla her şey çözülürdü, dedi Hulita, Tonyo gidince. Bir tane. İki saniye sürer. Kendiminkiyle süre tuttum.

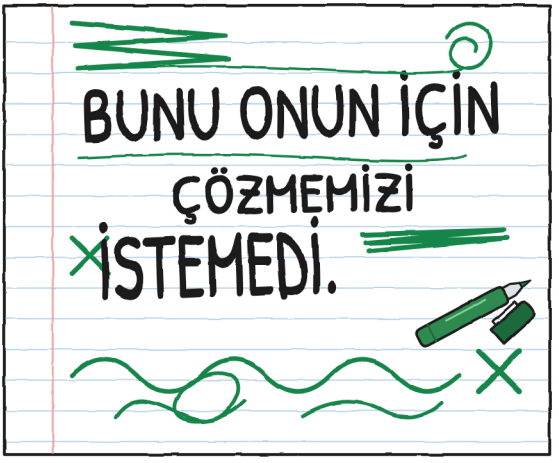
Doğruydu. Bunu boş bir kâğıda üç kez yaptı, her zamanki H'siyle: iki saniye, iki saniye ve eğri çıktığında iki buçuk saniye.

Defteri açtım ve yeşil üstünü örtemesin diye bastırarak tükenmez kalemle yazdım:

BUNU ONUN İÇİN ÇÖZMEMİZİ İSTEMEDİ.

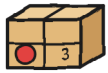
O kadar bastırdım ki cümle bir sonraki sayfada da kabartma olarak okunuyordu. Hulita yeşil keçeli kalemini çıkardı. Çizgilerle denedi, spirallerle, bir çarpıyla, dalgalı bir bulutla. Yeşil silinmez ama o cümleyi örtmeyi başaramadı: altında hâlâ duruyordu, bütün, büyük harfleriyle, kâğıda gömülü.

Okudum. Katılmıyorum. Şimdilik. —H.

Ona baktım.

Başka bir fikrim var. Öyle bakma. –H.

BÖLÜM 3

Otograflar

Salı günü, okuldan çıkınca, dükkânın önünde, kaldırımda bir masa vardı. Masalar kendi başlarına sokağa çıkmaz ve bu, üstelik, giyinmişti: yere kadar inen sarı bir masa örtüsü, Hulita'nın el yazısıyla bir tabela ve ortada, örtülü, kare ve çok kıpırtısız bir yumru; birinin ona bir soru sormasını bekliyor gibi duranlardan.

Tabelada yeşille KURYE İMZALARI yazıyordu. Altında BUGÜN. Onun da altında, daha küçük: Mahallenin en hızlıları.

Masanın arkasında Hulita duruyordu, elleri sırtında, bilet satan birinin ciddi yüzüyle. Vitrinin arkasında Mara telefonla konuşuyordu. Daha çok dinliyordu: tavana bakarak başını sallıyordu, bir görüşme uzadığında baktığı yere.

Çenemle yumruyu gösterdim.

— Bu bir kürsü, dedi Hulita, ben bir şey sormadan. Daha rahat imzalamak için. Otograf koleksiyonu yapıyorum.

Bir kürsü, bildiğim kadarıyla, konuşmacının notlarını koyması içindir. İmza atmak için değil. Ama o kadar emin söyledi ki on saniye boyunca kürsüler hakkında bildiklerimden şüphe ettim.

— Ne zamandan beri otograf topluyorsun?

— Dünden beri.

Dün başka bir fikri olduğunu söylemişti. Fikrin bir masa örtüsü vardı.

Kürsünün üstünde çizgili bir kâğıt vardı ve en altta bir kutucuk. Ya da öyle görünüyordu: makasla kesilmiş küçük bir pencereydi. Eğildim. Masa örtüsünde de tam altında aynısı vardı.

Bir köşeyi kaldırdım. Kürsü, yatırılmış 3 numaralı paketti, etiketi yukarı bakan: TONYOCUK İÇİN, on üç İADE mührü ve, masa örtüsündeki deliğin tam altında, bir imza büyüklüğünde boş bir kâğıt parçası.

Her şeyi tam olarak çizdiğimde anladım, ben işleri böyle anlarım.

— Benim keçeli kalemimle, diye fısıldadı Hulita, çok memnun. Silinmeyen mürekkep. Yarın artık geri dönmeyecek ve biz ona gösterene kadar o bile fark etmeyecek. Sürpriz!

Hediye verecek ve onu çok iyi seçmiş birinin yüzü vardı. Parmak uçları bile yeşildi, o kadar keçeli kalem.

Mara'nın şartlarını hatırladım. İkincisini ezbere biliyordum.

3. 3 numaralı paketin etiketi, boş kalan kısmından.
4. Küçük pencerede imzalayan... etiketi imzalar.

— Tonyo onun dükkândan çıkmasını istemedi, dedim. İkinci şart.

— Buna sevinecek.

— Ya Mara?

— Telefondaydı. Ona bunun bir otograf masası olduğunu söyledim. Ve öyle.

— Ya kürsü?

— Onu sormadı.

Ona Flora'yı ve sekizinci tohumu hatırlattım: Hulita Flora'nın erkenden imzalamasına izin vermemişti.

— Aynı şey değil. O yarım bir teslimattı. Bu bir kestirme.

— O zaman sen yap, dedim. Ben yapmam.

Dükkânın basamağına oturdum, masaya sırtım dönük ve kollarım kavuşuk.

Basamağa oturdu. Çok vakurdu. Hiç yardım etmedi. —H.

ŞİMŞEK sokağımızdan beşi on geçe geçer. Onları görmeden önce duyduk; zillerle böyle olur. Üç kişiydiler, art arda: önde Zoe, hep gittiği yerde; Bruno, kocaman, bir dolap taşır gibi pedal çeviriyor; ve en arkada Tonyo, biraz ayrı, sanki sırada üç bisiklet vardı ve onunki aynı türden değildi.

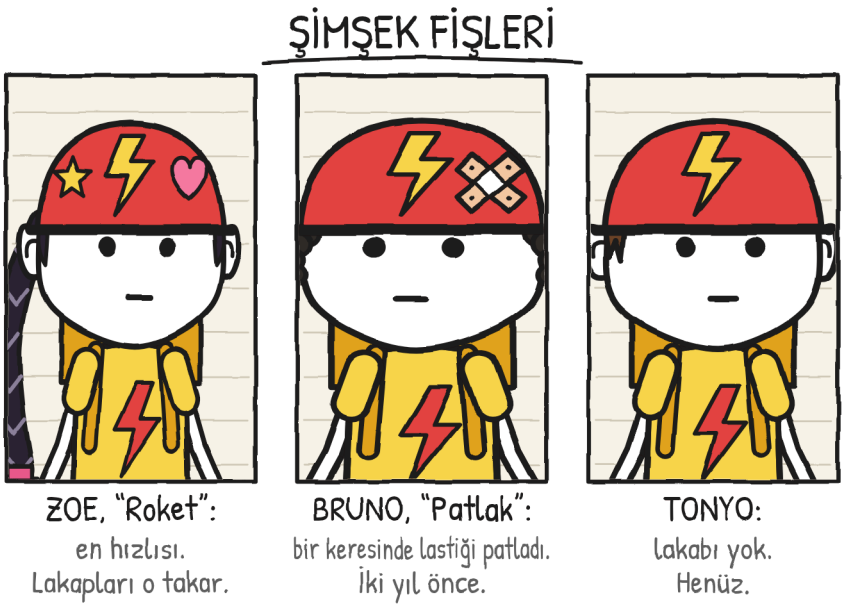
Sonra onları geldikleri gibi, tek tek çizdim.

Zoe, "Roket", beline kadar uzanan örgülü olan, pazar günü Tonyo'ya sepette ne olduğunu soran. En hızlısı ve lakapları takan o. Bruno'nun tekerleğinde bir yama ve bisikletin kadrosunda, her ihtimale karşı, bir hava pompası var.

Zoe tabelayı gördü ve fren yaptı.

— Otograf mı? Bizim mi? dedi ve bisikletten indi.

Onlardan hiç kimse otograf istememişti. O yüzden işe yarıyor. —H.

Zoe ilk kâğıdı imzaladı, o harfinin içine bir yıldız koyarak. Bruno "Bruno" yazdı, yavaş yavaş, dilini dişlerinin arasına sıkıştırıp her harfi yuvarlak yaparak. Zoe kalemi elinden aldı, üstünü bir çizgiyle çizdi ve yanına "Patlak" yazdı.

— ŞİMŞEK'te lakaplar silinmez, diye açıkladı Bruno bana, kızmadan. Bir keresinde lastiğim patladı.

İki yıl önce patladı. Tek bir tekere göre epey fazla patlak.

Tonyo bisikletten inmemişti. Masaya, pazar günü 3 numaralı pakete baktığı gibi bakıyordu: uzaktan, iki eli gidonda.

— Sıra sende, Tonyo, dedi Hulita. Burada, aşağıdaki kutucukta. Şeref yeri.

Ve ona yeşil keçeli kalemini uzattı.

Tonyo'dan hiç kimse otograf istememişti. Bisikletten indi ve dikleşti.

Ben başımı çevirmiştim. Her şeyi basamaktan izliyordum, ağzım "bana ne"lerle doluydu.

Ayağa kalktım. Karar bile vermedim: bedenim yaptı, hıçkırık gibi, bana danışmadan.

— Tonyo, dur...

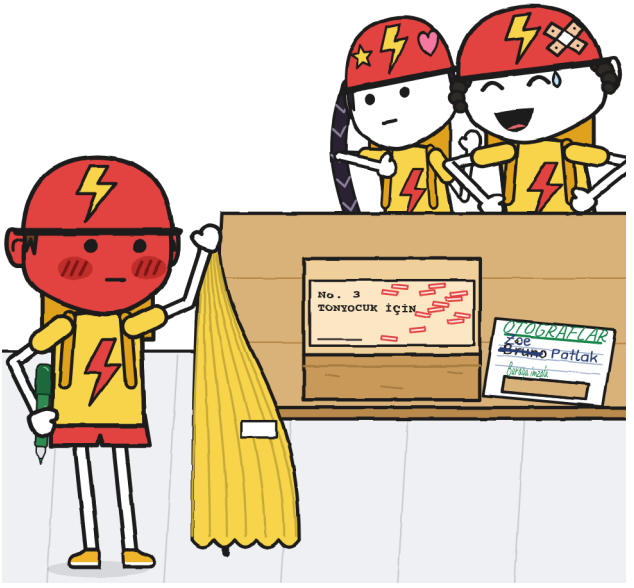
Geç kaldım. Tonyo imzalamak için kürsüyü bir hamlede kendine çekti ve örtünün altında bir şey benden önce konuştu.

ÇINGIR!

Bir saniye boyunca her şey kıpırtısız kaldı: kâğıt, Tonyo'nun keçeli kalemli eli küçük pencerenin bir parmak üstünde, yumrunun üstündeki dört yüz. Ben masaya henüz varmamıştım.

Tonyo örtüyü iki parmağıyla, bir köşesinden kaldırdı.

FOTOĞRAFLAR
Zoe
~~Bruno~~ Pattak
ÇINGIR!

— “Ton-yo-cuk i-çin”, diye okudu Zoe, yavaş yavaş, bir ödül okur gibi.

— Tonyocuk mu? dedi Bruno ve güldü.

Zoe gülmedi. Zoe düşünüyordu.

Hulita küçük pencereye baktı.

Tonyo bağırmadı. Keçeli kalemin kapağını yavaşça taktı, klik sesini duyana kadar, ve kâğıdın üstüne bıraktı. İmzasız.

— ŞİMŞEK tuzağa imza atmaz.

Sonra gidonu tuttu ve yürüyerek gitti, kimse pedal çevirmeyince bir bisikletin çıkardığı o saat tıkırtısıyla. Kimse arkasından gitmedi. Ben de gitmedim.

Kask renginde gidiyordu, ensesine kadar. Ama bu utancın kırmızısı değildi. Başka bir şeydi.

Kızarmetrede bunun numarası yok. —H.

Mara mor bezle çıktı. Kapıda durdu, omzunun üstünden raftaki boşluğa baktı, masaya baktı ve Hulita'ya baktı. Kimin yaptığını sormadı.

3 numaralı paketi örttü ve kucağına aldı.

— Bu paket teslim edilmedi, dedi Zoe'ye ve Bruno'ya. Etikette ne yazdığı da Tonyo'nun işi.

Bruno gülmeyi bırakmıştı. Zoe bir kez geriye, artık mor olan yumruya baktı. Bisikletlerine bindiler ve zillerini çalmadan gittiler. Hatırladığım kadarıyla ilk kezdi.

Hulita'ya toplamasında yardım ettim: masa örtüsü, tabela, iki imzalı ve bir delikli kâğıt. Keçeli kalemi o aldı, kapağını açmadan. "Sana söylemiştim" demedim. "Sorun değil" de demedim, çünkü sorundu.

Masa örtüsünü ikimiz birlikte katladık, her biri bir ucundan. Köşeleri yavaşça yaklaştırdık. Delik ortada kaldı.

— Sen bir şey yapmadın, dedi o.

Beni dışarıda bırakmak için söyledi. Bir hediyeydi ve bütün bir kat boyunca onu kabul etmeye ramak kaldı: ben hiçbir şey kesmemiştim, hiçbir raftan hiçbir şey indirmemiştim. Olmayan bir

buruşukluğu düzelttim. Ucumu onunkiyle hizaladım. Basamaktan masanın durduğu yere kadar kaldırım karolarını saydım.

On ikiyi bulmuyordu. Bütün öğleden sonra önümdeydiler.

— Geç uyardım, dedim, masa örtüsüne bakarak. Daha önce söyleyebilirdim. Ya da Mara'yı arayabilirdim.

Hulita cevap vermedi. Masa örtüsünü elimden aldı, gerekenden bir kez daha katladı ve bana geri verdi.

Sonra içeri girip Mara'ya anlattı, tek başına, hiçbir şeyi atlamadan. Ben kapıda kaldım, kucağımda masa örtüsü. Oradan her şey duyuluyordu: küçük pencere, masa örtüsü, raf, telefon. Mara onu sonuna kadar dinledi.

— Tonyo'ya, dedi Mara bitirince, sen anlatırsın.

Çarşamba günü Tonyo beşi on geçe geçti ve yavaşlamadı. Hızlı geçti, ileri bakarak, bir başka türlü orada olmama biçimi olan o hızla. Beşi yirmi geçe yine geçti: geldiğini duydum, durmadığını duydum, gittiğini duydum. On dakikada ya da bedava teslimat yapan biri için aynı sokaktan üç kez, durmadan geçmek, bir dükkâna girmemenin çok tuhaf bir yoluydu. Kapıyı çalmaya epey benziyordu.

Ben aynı basamaktaydım.

Üçüncüde Hulita kaldırımın tam ortasında, elinde bir kâğıtla duruyordu. Tonyo'yu iki kez geçirmişti.

Kâğıdı iki eliyle, yüzünün hizasında tuttu, havalimanlarındaki tabelalar gibi, ve Tonyo bisikletinden, bir ayağı yerde, ona dokunmadan okudu. Üç cümle ve bir sözcük: "Paketini dışarı çıkardım", "Seni kandırmak istedim", "Etiketini ötekilere gösterdim". Ve altında, tek başına ve daha büyük, "Özür dilerim". Tam olarak böyle olduğunu biliyorum çünkü sonra defterime kopyaladı. İçinde ne bir "ama" vardı, ne bir "istemeden", ne de bir "yardım etmek için". İki kez kontrol ettim, ararken.

"—Hulita" diye imzalamıştı. Hulita her şeyi bir H ile imzalar. Bu sefer bütün harfleri koymuştu.

— Tamam. Okudum, dedi Tonyo.

— Beni affediyor musun?

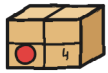
Bu kâğıtta yoktu. Hulita parmaklarını kâğıdın kenarına bastırdı.

— Okudum dedim.

Tonyo ayağını pedala koydu ve gitti. Bu sefer pedal çevirerek, aceleyle değil ve frensiz. Hulita sokağa baktı, sonra kâğıdı katlamadan tulumunun cebine soktu.

O öğleden sonra dükkânda Tonyo'nun sandığı boş kaldı.

Tam adımla imzaladım. En azından bunu yapmalıydım. —H.

BÖLÜM 4

Küçük bir bisiklet

Perşembe günü Tonyo sokağın iki yanına bakmadan dükkâna girdi.

Pazar günü, içeri girmeden önce bir yana, bir öbür yana bakmıştı, arabalara güvenmeyen biri karşıdan karşıya geçecekken olduğu gibi. Bu sefer dosdoğru girdi, kaskı başında. ŞİMŞEK'ten saklanacak kimse kalmamıştı: haberi alması gereken ikisi salı günü, masa örtüsüyle birlikte almıştı.

Onu beklemiyorduk. Salı gününden beri Hulita'yla az ve dikkatle konuşuyorduk, ikisinin birlikte bir tepsi bardak taşıdığı gibi. Hulita yüksek sesle plan yapmayı bırakmıştı ve en çok bu göze çarpıyordu: buzdolabı durduğunda, ancak o zaman çalıştığını fark etmen gibi.

Koltuğunun altında bir bisiklet vardı.

Gerçek bisikleti dışarıda, duvara dayalı kalmıştı. Bu kırmızıydı ve o kadar küçüktü ki onu bir somun ekmek taşır gibi taşıyordu; gidonunda kiler tozu vardı.

Onunki değildi. Ya da öyleydi: eskiden olan.

Sandığının yanından oturmadan geçti. Sandık Mara'nın cumartesi bıraktığı yerde duruyordu: ters, tabureleri yanında, boş. Hulita tabureden kalkmaya başladı ve yeniden oturdu. Bunu iki kez yaptı.

— Pazardan beri kafamda bir çıngır var, dedi Tonyo, Mara'ya ve başka kimseye değil. Neyden olduğunu biliyorum sanırım. İyi hatırlıyor muyum, görmek istiyorum. Açmak istiyorum. Ama burada değil. Vitrin olmayan bir yerde.

Mara nedenini sormadı. 3 numaralı paketi rafından indirdi ve bizi arka odaya götürdü.

Arka odada abajursuz bir ampul, ip ve ambalaj kâğıdı dolu raflar, duvara yığılmış teslimat çuvalları ve küçük bir masa var; Mara kutuyu oraya bıraktı.

— Bakmak için açmak imzalamak değildir, dedi, ve bunu Tonyo'ya bakarak söyledi, bir şemsiye verir gibi: yağmur yağdığı için değil, her ihtimale karşı. İmza yoksa şafakta geri döner.

Tonyo başını salladı.

Hulita kapıda kalmıştı, bir ayağı eşiğin bir yanında, bir ayağı öbür yanında.

— Ben kalabilir miyim? diye sordu. Sordu.

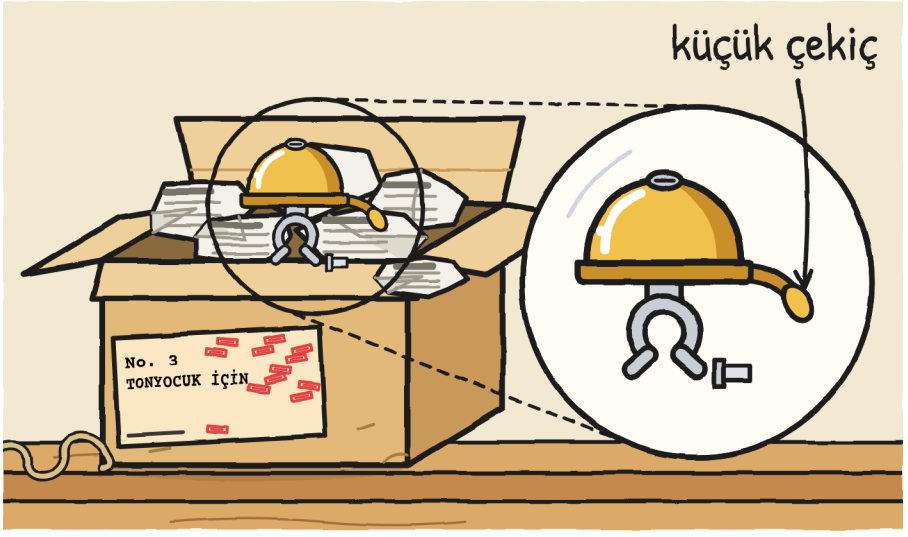
Tonyo bir süre düşündü. Ne kadar bilmiyorum: süre tutmak Hulita'nın işi ve Hulita meşguldü.

— Hiçbir şeye dokunmazsan.

— Ne kutuya ne konuya.

Köşede bir çuvalın üstüne oturdu.

Tonyo kaskını çıkarıp bir çiviye astı. Kasksız olunca yassılaşmış kestane saçı ve salı günkü kadar kırmızı olmayan kulakları görünüyordu. Sonra ipi çözdü; ambalaj ipiydi ve kâğıdın rengine dönmüştü. İçinde o kadar eski bir gazete vardı ki kendiliğinden yırtılıyordu. Tonyo onu parmaklarının ucuyla açtı. Ve kâğıdın arasında...

Bir bisiklet çıngırağı. Küçük, altın sarısı, bir yaya bağlı küçük çekiçli: bir sallayış yeter, ses çıkar.

1 numaralı paket ısırıyordu. 2 numaralı paket koşuyordu. 3 numaralı paket yalnızca ses çıkarıyor.

Ejderha yok, bacak yok. Bir çıngırak. Hoşuma gitti. —H.

Kâğıdın altında dörde katlanmış bir not vardı. Tonyo onu masanın üstünde açtı. Yazı sıkışık ve eğriydi, hareket hâlindeki bir otobüste yazılmış gibi. Bir köşesinde bir leke vardı:

"Tonyocuk: sana yine çalacağını söylemiştim. Şimdi çalıyor. Gecikme için kusura bakma. —R."

Ve daha aşağıda:

"Not: Belki büyümüşsündür. Çıngırak büyümedi."

Tonyo onu iki kez okudu.

— Ne kötü el yazısı, dedi.

Ve uzunca bir süre başka bir şey demedi.

R. sözünü geç tutar. Flora söylemişti. NE KADAR geç olduğunu söylemedi. —H.

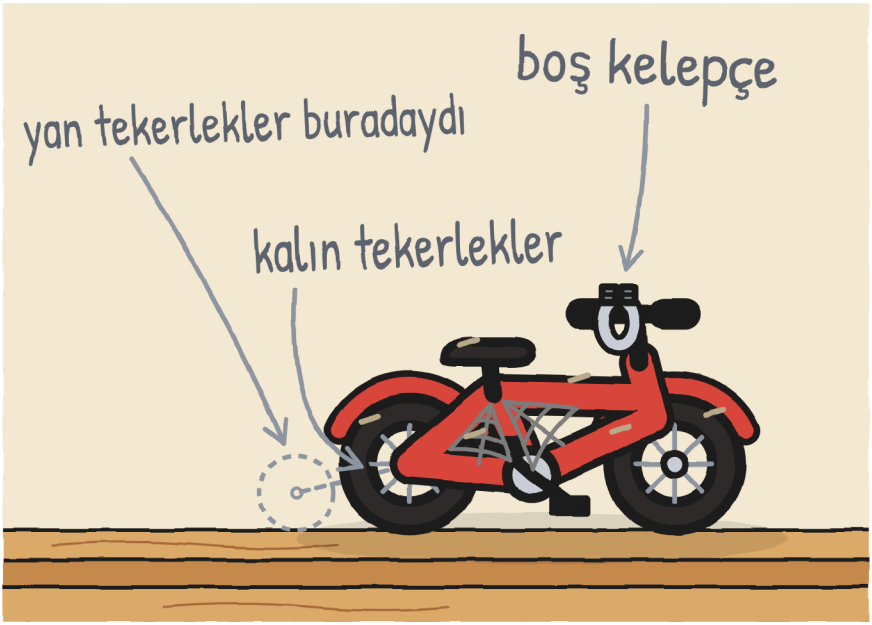
Sonra Tonyo kutuyu kenara itti ve küçük bisikleti masanın üstüne koydu.

Bisikleti okla çizdim.

Kalın tekerlekler; arkadakinde yan tekerleklerin bulunduğu yerlerde izler; ve gidonda, vidasıyla, boş kelepçe.

— Benimdi, dedi Tonyo. Bu çıngırak onun üstündeydi. Bir gün çalmaz oldu: tak diyordu. Biri bana dedi: "Ver bana, Tonyocuk, tamir edip sana geri getireyim."

— Kim? diye kaçırdı Hulita ve iki eliyle ağzını kapadı.

— Yüzünü hatırlamıyorum. Çıngırağı hatırlıyorum. Bir de çok beklediğimi.

Hulita ellerini hâlâ ağzında tutuyordu.

— Evde bana hâlâ Tonyocuk diyorlar, dedi Tonyo. ŞİMŞEK'te demiyorlar. ŞİMŞEK'te ben Tonyo'yum: ilk gün fişe kendim yazdım.

Onu ŞİMŞEK'in kalemiyle, ad kutusuna TONYO yazarken gözümün önüne getirdim, kimse bir şey demeden: mahalledeki, başkasının koymadığı tek isim.

— Peki Tonyocuk'ta ne var? diye sordum. Gerçekten sordum, hiçbir niyet olmadan. Sorularla bana da hıçkırıkla olan oluyor: çıkıyorlar.

— Hiçbir şey. Zoe söyleyene kadar. ŞİMŞEK'te lakaplar silinmez. Bruno'ya bak.

— Bruno salıdan beri bana altı kez Tonyocuk dedi, diye ekledi. Saydım.

Hulita köşesinde küçüldü.

Kimse nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Sonra Hulita sordu:

— Hâlâ sığıyor musun?

Engel olamadı.

Mara bisikleti masadan yere indirdi, yüksek bir tabureden birini indirir gibi dikkatle. Tonyo bisiklete baktı. Mara'ya baktı. Oturdu.

Sığıyordu. Aşağı yukarı. Dizleri kulaklarına kadar çıkıyordu ve dirsekleri iki yana taşıyordu.

Mara, başka birinde kahkaha sayılacak bir ses çıkardı. Tonyo da güldü. Cumartesiden beri onu gülerken görmemiştim. Salı günü Bruno gülmüştü; bu sefer o güldü. Aynı ses çıkmıyor.

Kızarmetre: 0. Yazıyorum çünkü bu da sayılır. —H.

Aklıma bir şey gelmişti ve söylemenin yardım mı, itmek mi olduğuna karar vermem gerekti. Tonyo'yla, öyle oturmuşken, artık bedeni olmayan bir bisikletin üstünde kıvrılmışken, aradaki fark bana bir saç teli kalınlığında göründü. Onu bir öğüt olarak değil, bir bilgi olarak söyledim.

— Şimdiki bisikletinde zaten bir zil var, dedim. ŞİMŞEK'in zili. Bunu takmak zorunda değilsin. Saklayabilirsin. Ya da yine dönmesine izin verebilirsin.

— Biliyorum, dedi Tonyo.

Ama bana, bunu daha önce kimse söylememiş gibi baktı.

Köşesinde Hulita beni duyunca başını kaldırdı. Hiçbir şey demedi. Bunu içine attığı belliydi.

On bir dakika sustu, dinleyerek, keçeli kalemi cebinde, elleri tulumunun ceplerinde. On bir dakika olduğunu biliyorum çünkü sonra kendisi benim deftere yazdı.

On bir dakika. Dilim uyuştu. —H.

— Tek başıma denemek istiyorum, dedi Tonyo.

Üçümüz dışarı çıktık. Tonyo arka odanın kapısını kapadı.

Hulita dinlememek için dükkânın öbür ucuna gitti. Ben dinlememek için çizdim: Tonyo'nun koltuğunun artık bir tentesi var. Yine de duyuldu. Mara, zaten düzenli olan iplikleri düzenledi.

Çıngır.

Cumartesidekiyle aynı çıngırdı. Sonra bir tane daha. Sonra uzun süre hiç. Üçümüz de kapıya bakmadık.

Çıktığında çıngırak bir elinde, kutu koltuğunun altındaydı. Küçük bisiklet arka odada kaldı, çuvallara dayalı, boş kelepçesiyle.

— Yarına kadar götürüyorum. İmzasız.

— O zaman şafakta geri döner, dedi Mara.

— Dönsün. Bir gece boyunca ona sahip olmak nasıl bir şey, bilmek istiyorum.

— Ya çıngırağı kutunun dışında bırakırsa? diye sordum.

— Hiç denemedim, dedi Mara. Sabahın yedisinde denemeye de niyetim yok.

Tonyo her şeyi içine koydu: çıngırağı ve notu.

Cuma günü, şafakta, sokağım yine çalmaya başladı: çıngır, çıngır, çıngır, çatıların üstünden, acele etmeden. Aynı üç pencerede ışık yandı. Aynı köpek havladı. 14. dönüş.

Öncesini görmedim. Bana Tonyo o öğleden sonra, sandığından, yere bakarak anlattı:

— Bu sefer paspasta uyumadı. Komodinimin üstünde uyudu. Şafakta cama vurmaya başladı, ben de pencereyi açtım.

— Peki nasıl bir şey? diye sordum. Bir gece ona sahip olmak.

Tonyo bir süre sustu.

— Uzun, dedi.

O öğleden sonra Tonyo'nun iki bisikletini yan yana çizdim. Şimdikine çıngırağı koydum, çok yakıştı. Altına "önce" ve "şimdi" yazdım.

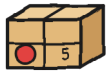
Bir pakete pencere açmış. Ne kibar. –H.

Hulita üstüne küçük bir kâğıt yapıştırdı, tam gidonun üstüne, yeni çizdiğim çıngırağımı örterek:

Henüz takmadı. –H.

Tırnağımla bir köşesinden kaldırmaya çalıştım.

Haklıydı. Beni biraz sinirlendiriyor.

BÖLÜM 5

Özel olarak

Cuma öğleden sonra 3 numaralı paket on dört mühürle rafındaydı.

Tonyo, sandığında, ona uzaktan bakıyordu.

Hulita iki gündür bir şey hazırlıyordu. Bunu, iki gündür bana ne olduğunu anlatmadığı için biliyordum.

En kötüsünden korktum. Hulita en son gizli bir şey hazırladığında, o gizlinin bir masa örtüsü vardı.

Bu sefer ilk baktığım şey masa örtüsünün olmadığıydı. Ne masa, ne kürsü, ne makasla kesilmiş küçük bir pencere: çizgili bir defter kâğıdı. Hulita onu tek söz etmeden Tonyo'nun dizlerine bıraktı ve elleri sırtında, gereğinden iki adım fazla, duvara kadar geri çekildi. Saydım.

İki seçenekli bir kâğıttı.

Tonyo onu iki kez okudu; ikincide yalnızca B'yi. Ben, omzunun üstünden bir periskop kadar sezdirmeden bakmıştım, onu üç kez okudum, tuzağı arayarak.

Tonyo gözlerini kaldırdı ve Mara'ya baktı.

— İmzalarsam kim öğrenir?

Bunu kulakları kızarmetrenin birinde söyledi.

— Ben. Bir de bu çekmeceden çıkmayan kayıt defterim.

Mara tezgâhın çekmecesini görünecek kadar açtı: lastikle kapatılmış kalın bir defter. Çekmeceyi kalçasıyla kapadı.

— Ya ŞİMŞEK?

— ŞİMŞEK'e söylemeyeceğim. Kayıt defteri tabela değildir.

Hulita ağzını açtı ve yeniden kapadı. Mara'nın arkasında, duvarda, yeşil tabela hâlâ KALAN: 18 diyordu.

Tabelada sayılar var. İsimler çekmecede kalıyor. —H.

Tonyo sandığından kalktı. Sandık, kimsesiz kalan bir sandığın boş sesini çıkardı.

— B.

Hulita sıçramadı. Sıçramadığını gördüm.

Yumruklarını boğumları bembeyaz olana kadar sıktı.

— Arka odada, diye devam etti Tonyo. Ve sizin de orada olmanızı istiyorum. İkinizin.

— Ben de mi? diye sordu Hulita.

— İmzalamam için en çok sen istiyorsun. Seni karşımda görmeyi tercih ederim.

3 numaralı paketi rafından indirmek bana düştü. Mavi tabureye çıktım ve onu iki elimle, nefes almadan indirdim, çorba tabağını ağzına kadar dolu taşıyan biri gibi. Yine de ses çıktı: küçük, nezaket çıngırlarından biri, "müsaadenizle" demek isteyen.

Arka odaya döndük. Tonyo kaskını çıkarıp bir çuvalın üstüne bıraktı, kayışı sarkıyordu.

3 numaralı paketi masaya koydum. Tonyo kutunun kapağını kaldırdı ve çıngırağı ve notu yeniden çıkardı. Onları ampulün altına koydu: çıngırak, altın sarısı, yan yatmış, küçük çekici

yayında kıpırtısız; not, açılmış ve elinin kenarıyla düzeltilmiş, R.'nin kötü el yazısıyla, o ışıkta bir resim gibi duran.

Onlara yavaş yavaş baktı, para üstü sayar gibi.

— İmzalamadan önce neyi imzaladığıma bakarım, dedi, kimseye bakmadan.

Hulita tişörtünün rengine döndü.

Hulita ona yeşil keçeli kalemini verdi, kapağı takılı. Arka tarafından verdi, ucu kendine dönük; makas böyle verilir. Sonra köşeye gidip bir çuvala oturdu, dimdik, çenesi havada ve dirsekleri tuhaf.

— Ne yapıyorsun? diye sordum.

— Ellerimin üstüne oturuyorum. Yardım etmemek için.

Gerçekten öyleydi. Ellerini uyluklarının altına sokmuştu, her biri bir yanda, ve onlarla çuvalı sıkıyordu. Dudakları kıpırdıyordu; sanırım fil sayıyordu.

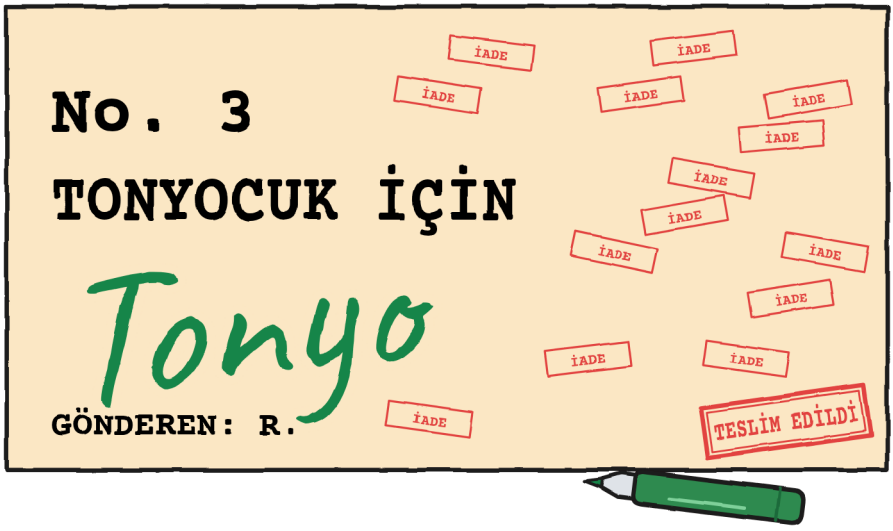
Gerektiğinde zamanında nasıl uyaracağımı yatakta prova etmiştim. O öğleden sonra hiçbir şey demem gerekmedi.

Defteri kapadım ve koltuğumun altına aldım.

Sonra hepsini not etti. —H.

Tonyo keçeli kalemin kapağını açtı ve imzaladı.

Duraksamadı ama zaman aldı. T, büyük. O. N. Y. O. Beş harf, net ve dik.

Bir köşede kimsenin basmadığı bir mühür belirdi: TESLİM EDİLDİ.

Etikette “Tonyocuk” yazıyordu. İmzada “Tonyo”.

— Böyle olur mu? diye sordu Mara’ya. Aynı isim değil.

Mara etiketi yukarıdan aşağıya okudu, ona dokunmadan.

— Teslim alan imzalar, dedi. Sen de teslim aldın.

Dükkâna döndük. Tonyo çıngırağı bir elinde taşıyordu ve kaskını yeniden takmıştı. Ben defteri hâlâ kapalı tutuyordum. Mara ampulü söndürdü ve en son geldi.

Çekmeceyi açtı, lastikli defteri çıkardı ve teslimatı kaydetti: bir tarih, bir numara ve beş harf.

Hulita'nın elinde mavi tabure vardı bile (hep kullandığı, tabelaya yetişmek için kullandığı) ve duvara gidiyordu. Olduğu yerde durdu. Tabureyi yeniden yere bıraktı, ayakları aşağı gelecek şekilde, ses çıkarmadan.

— Tabelayı değiştirebilir miyim? diye sordu.

Bunu Tonyo'ya sordu, Mara'ya değil.

Tonyo tabelaya baktı. Bir adresi kontrol eder gibi zaman aldı.

— Sadece bir sayı yazıyor.

— Sadece.

— Olur.

Hulita tabureye çıktı, 18'i tek çizgiyle çizdi ve yanına silinmeyen yeşille kocaman bir 17 yazdı.

Önce sordum. Kayıtlara geçsin. —H.

Tonyo kaldırıma çıktı, bisikletini duvara dayadı ve çantasından bir tornavida çıkardı.

— Onu takacak mısın? diye sordum.

— Evet.

— Ya ŞİMŞEK'in zili?

— O ŞİMŞEK'in. Bu benim. — Ve gözlerini kaldırmadan ekledi: — Bisikleti tutar mısın?

Onu kendisi taktı. Ben sadece bisikleti tuttum, o da istediği için. Kelepçe gidonun çevresinde, ŞİMŞEK'in gri ziliyle yan yana

kapandı. Tonyo vidayı yeterli olduğunu düşündüğü yere kadar sıktı. Mara kapıdan, kolları kavuşuk, izliyordu; onda bu alkışlamanın bir biçimi.

Sonra küçük çekice bir parmakla vurdu.

Çıngır.

Beşi on geçe ŞİMŞEK geçti. Sokakta art arda geliyorlardı: önde Zoe, örgüsü rüzgârda; arkada Bruno, kadroda hava pompasıyla; ve en sonda Tonyo'nun boyunda bir boşluk. Bruno yavaşladı.

— Bu çalan ne?

— Bir çıngırak.

— Nereden çıktı?

— Benimdi.

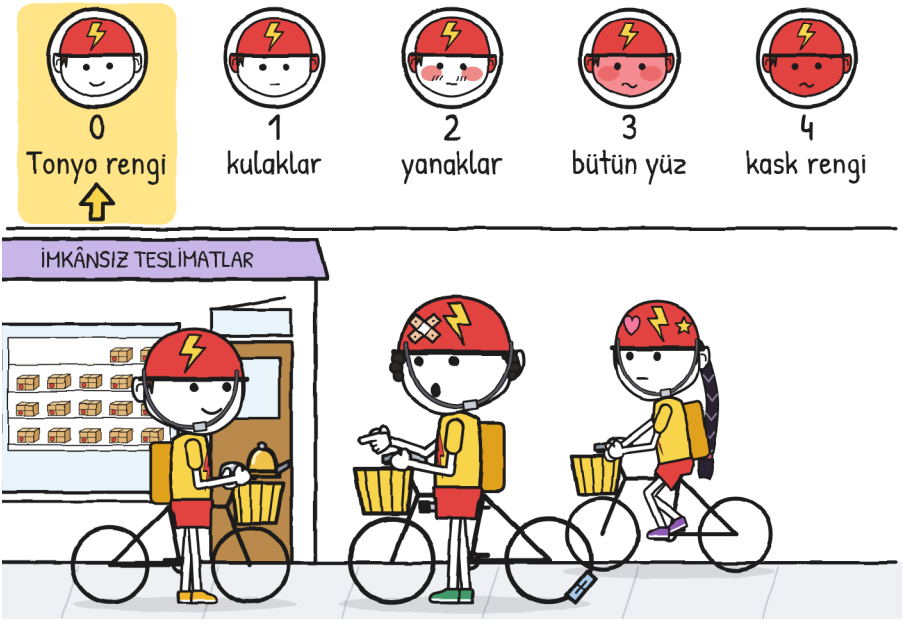
— Tonyocuk olduğun zamandan mı?

Tonyo'nun yüzüne baktım. Hiçbir şey. Kulakları bile.

— Öyle seslendikleri zamandan. Şimdi adım Tonyo. Senin adın ne?

— Pat... — Bruno sustu. — Bruno.

— O zaman Bruno.

Bruno, adını hoparlörden duyan biri gibi başını kaldırdı. ŞİMŞEK'te iki yıldır kimse ona Bruno dememişti.

Zoe ağzını açtı.

Salı günü onun "Bruno"sunu çizip yerine "Patlak" yazmıştı.

Tonyo küçük çekice vurdu. Bir kez, kimseye bakmadan.

Çıngır.

Zoe ağzını kapadı. Düşündü. Sarı ışığın yandığı kadar sürdü.

— Güzel ses, dedi. Geç kalıyoruz, Tonyo.

"Tonyo" dedi. Üstüne bir şey eklemeden. —H.

Art arda gittiler, Zoe, Bruno ve en sonda Tonyo, başparmağı hep küçük çekicin yakınında.

O gece yine jaluziyi açık bıraktım.

İki gözetleme sandalyesini de, benimkini ve çalar saatin minicik olanını, geleneğe uyarak pencerenin önünde bıraktım ve çalar saat koltuğumun altında yatağa girdim. O gece uzanarak gözetliyordum.

— Yine mi gözetliyorsun? diye sordu annem koridordan.

— Bugün hiçbir şey olmadığını gözetliyorum.

— Bu iş bende çok iyidir. Uyu hadi.

Neredeyse on ikiye kadar dayandım.

Keçeli kalemin kapağı açık uyudum. Yastığım yeşil. —H.

Çalar saat çalmadan uyandım, bütün bedenim bir çıngıra hazır.

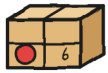
Sabah oldu.

Hiçbir şey çalmadı.

Ne çıngır, ne pencere, ne de 4 numaranın köpeği.

Sokağımda duyduğum en güzel sessizlikti.

BÖLÜM 6

Şimdilik

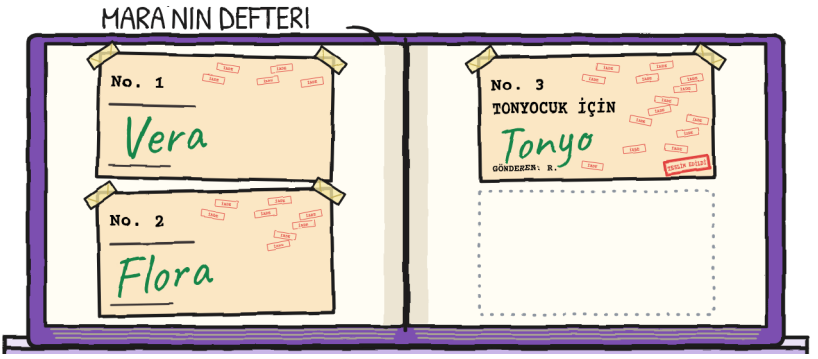
Cumartesi saat onda rafı çizdim: on yedi paket ve üç boşluk.

Sokağı giyinik geçmiştim, ki bu bir ilerleme: ilk cumartesi pijamayla ve ev terlikleriyle yapmıştım. İçeri girmeden önce kapının üstündeki küçük pencereye baktım, Mara'nın dönenler için açık bıraktığı pencereye. Hâlâ açıktı. İçeri kimse girmemişti.

Boşluklar bana paketlerden daha uzun sürdü. Her birinde etrafı tozlu, temiz bir dikdörtgen kalmıştı. Onları kalemi bastırmadan çizdim.

Mara bu arada çekmeceden defterini çıkarıp tezgâhın üstünde açtı, kapıya sırtı dönük. 3 numaralı paketin etiketini söktü ve defterine, öbür ikisinin yanına yapıştırdı.

Cumartesi cezasını teslimat yaparken olduğu gibi çeken Tonyo, dakik ve üstünden hiçbir şey çıkarmadan, tezgâhın öbür yanından, kaskı başında izliyordu. Onun adı, imzadaki ad, kutudan deftere geçmişti. Deftere baktı. Kapıya baktı, kapalıydı. Deftere biraz daha baktı.

Otuz yedi mühür: yirmi üç ve on dört. Yeşille üç imza.

Bir yumurta, birkaç tohum ve bir çıngırak. Üçü de geç geldi. Üçü de geldi.

Üçüncüyü Tonyo imzaladı. Bu sefer ona yalnızca kalemi uzattım. —H.

Tonyo sandığına oturdu ve kıpırdandı. Bu sefer rafa bakmadı.

— Hâlâ "şimdilik", dedi Mara, gözünü defterden ayırmadan.

— Şimdilik bana yeter, dedi Tonyo.

"Şimdilik" yıllar sürebilir. 3 numaralı pakete sor. —H.

Tonyo'ya koltuğu için tasarımımı gösterdim. Bütün haftamı almıştı.

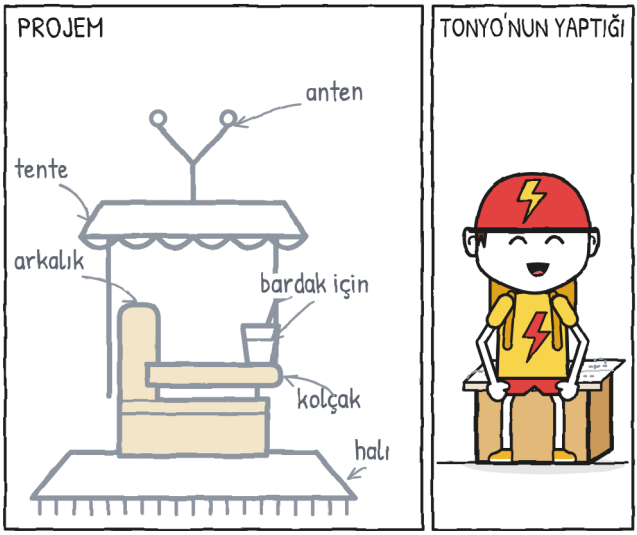
Kesin sürümdü, ölçüleri ve açıklamasıyla: teslimat sandığı bir tahta dönüşmüştü. Fırtına gecesinin arkalığını; 2. sürümün kolçaklarını ve bardak yerini; 3.'nün püsküllü tentesini ve yine püsküllü yeni bir halıyı bir araya getiriyordu. Anten kendi kendine

çıktı, gece on ikide; ne almak istediğini bilmiyorum, bu yüzden bıraktım.

Onu iki elimle uzattım, bir diploma gibi. Tonyo hepsine baktı, R.'nin notunu okurkenki ciddiyetle. Bir kez bile gülmedi. Bunu takdir ettim. Hulita omzumun üstünden, bir fotoğrafta akrabasını tanıyan birinin yüzüyle baktı.

— Bunu bana verir misin? dedi.

Dörde katladı, sandığın üstüne koydu ve oturdu.

Dışarıda çıngırak gidonda eğrilmişti. Hava almaya çıkınca gördük: yarım tur bir yana düşmüştü, otobüste uyuyakalan bir kafa gibi.

— Sen sıkarken ben tutayım, dedim.

— Ben yaparım.

O yaptı. Ben o vidaya bakıyordum. Yüz tur gibi görünüyordu.

Tonyo dilinin ucunu çıkarmıştı. Yanımdaki Hulita ellerini tulumunun ceplerine bileklerine kadar sokmuştu; yumrukları içeride seçiliyordu. Benim tulumum yok: bir elimi öbürüyle, arkamda, tuttum.

Tonyo son turu çevirdiğinde çıngırak, asker gibi dik, öne bakıyordu.

— Oldu, dedi.

Kendi elimi bıraktım, ki göründüğünden zor.

İçeri girince Hulita tezgâhın altından otograf kâğıdını çıkardı. İki imzası, bir deliği ve o sabahtan beri bir yaması vardı: küçük pencere bir kâğıt parçası ve o kadar çok bantla kapatılmıştı ki yama kâğıdın en sağlam yeriydi.

— Tuzak olan bu, dedi Mara'ya, o sormadan önce. Onardım.

Sonra Tonyo'nun önüne koydu.

— Bana bir otograf verir misin? Gerçekten. Altında hiçbir şey yok.

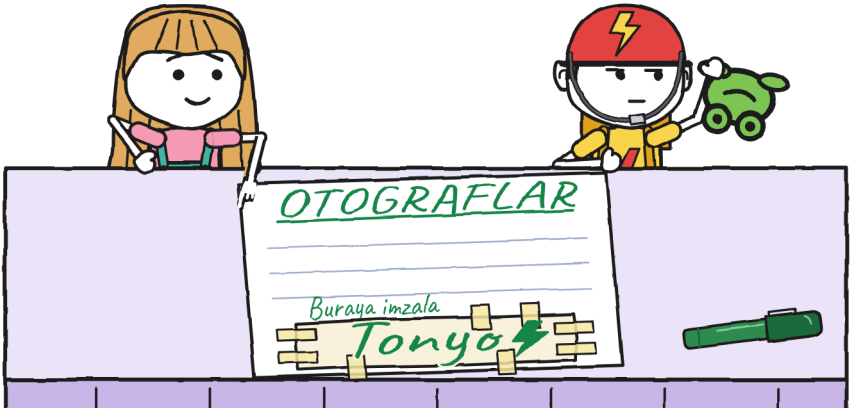
Bunu yavaşça, yalnızca bir kez söyledi ve bekledi.

Tonyo kâğıdın altına baktı. Tezgâhın altına baktı. Kurbağayı ters çevirdi.

Tonyo kurbağayı kaldırınca Hulita'nın yüzünde bir kas oynadı. Tek itirazı bu oldu. Onu kendisi geri çekti.

— Olur.

Yamanın üstüne imzaladı: “Tonyo”, son harfinden sarkan bir şimşekle.

Hak ettim. –H.

Öğlen Tonyo bir teslimata çıktı. Onu kapıdan izledim, çıngırak sapasağlam yerinde. Bereli bir bey, bastonuyla yavaş yavaş, köşedeki yaya geçidinden sokağı geçiyordu.

Tonyo fren yaptı. Bir ayağı yerde bekledi. Sonra bey orada olduğunu bilsin diye çıngırağı yalnızca bir kez çaldı.

Çıngır.

Bey bastonunu selam verir gibi kaldırdı ve kendi hızında yoluna devam etti.

Mara kapıya gelmişti, yanımda, kolları kavuşuk.

— Bu Don Antonio, dedi. Listemdeki iki numaralı Tonyocuk.

"Keşke" diyen oydu. Kaldırımımıza kadar geldi ve Tonyo'nun bisikletinin yanında durdu; Tonyo gitmemişti: orada, bir ayağı yerde ve eli küçük çekicin yakınında, aceleyle değil duruyordu.

— O çıngırak yeni mi? diye sordu bey.

— Eski, dedi Tonyo. Benimdi. Bana Tonyocuk dedikleri zamandan.

— Bana altmış yıldır kimse öyle demiyor. İstersen değişelim: sen Don Antonio ol, ben Tonyocuk.

Tonyo düşündü. Bereye baktı, sonra kendi gidonuna.

— Şimdilik, hayır.

Don Antonio başını salladı ve bereye bir parmağıyla dokundu, bir anlaşmayı bitirip açık bırakan biri gibi.

— Ben buradayım, dedi. Yavaş geçerim.

Tonyo teslimattan on iki dakikada döndü. Hulita süre tutmuştu. Saatine baktı ama bir şey demedi. Tonyo sandığına oturdu.

R.'nin fişini çıkardım. Üstünde büyük bir soru işareti olan bir portre ve altında bir R. bulunan bir sayfaydı ve altı ipucu vardı. İki tane ekledim:

- İpucu 7. Küçük bisikleti kullandığı zamanlarda Tonyo'yu tanıyordu.
- İpucu 8. Ona çalan bir çıngırak söz verdi. Yıllar sürdü.

Tonyo kalemi istedi ve altına kendi el yazısıyla yazdı. Listenin dışında, kurye büyük harfleriyle, sıkışık, alttaki sayfadan da belli olanlardan:

BEKLEMEDE: bana bir açıklama borçlu.

— Ona teşekkür etmeyecek misin? diye sordu Hulita. Yavaş sordu, dolu bir fincan taşıyan biri gibi.

— Hem teşekkür hem şikâyet. İkisi de. Kim olduğunu öğrenince.

Saat birde Vera geldi, kucağında Kırıntı, saçında bir dal parçası.

— Yardım istemeye geldim, dedi. Kırıntı havalanmayı öğrendi. Şimdi inmek için güvenli bir yere ihtiyacı var. — Duraksadı. — Dün benim çorbamı seçti.

İlk sözcükten itibaren tabureme dikleştim. Kırıntı'nın bir boynuzundan bir şehriye sarkıyordu. Bana baktı ve benim "ben yapmadım" yüzümü yaptı.

Tıpatıp seninki. Bir de şehriye. —H.

— Hızlı biri lazım mı? diye sordu Tonyo sandığından.

Kırıntı, Vera'nın kollarından uzanıp onun kaskını kokladı.

— Beklemeyi bilen biri lazım, dedi Vera.

— Onu da bilirim. Bu haftadan beri.

Arkasında Hulita iki elini kaldırdı, çok kibar bir soygunda teslim olan biri gibi.

Ben de beklemeyi bilirim. Oldu mu artık? —H.

Bir şeyi anlamadığımda liste yaparım. Bu sefer anlıyordum ve liste yine de çıktı: bu defterin son sayfası, teslimatın tablosu.

3 NUMARALI TESLİMAT. Herkesin harcadığı süre:

- ŞİMŞEK: on dakika.
- R.: yıllar.
- Tonyo: altı gün.
- Hulita, dinleyerek: on bir dakika (rekor).

Tonyo sandığından kalktı, kaskını düzeltti ve çıngırağın hâlâ dik durduğunu bir parmağıyla kontrol etti. Duruyordu.

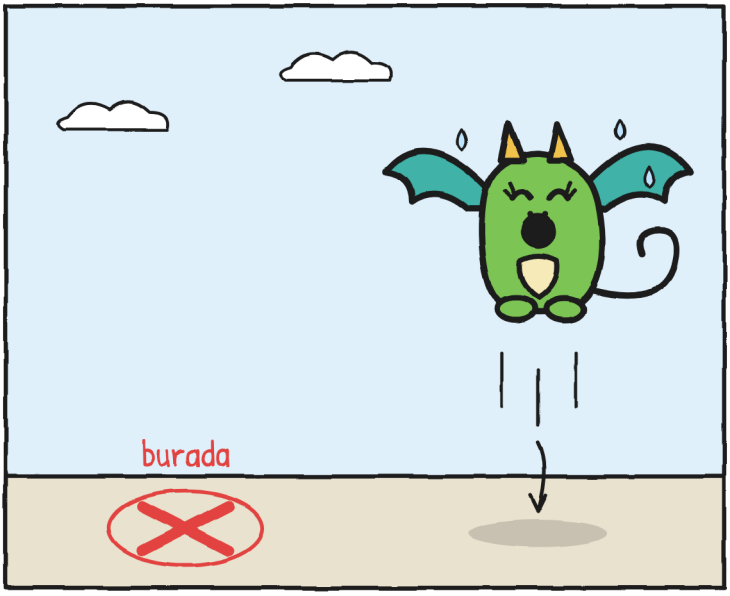
Teslimatına gitti. Sokaktan bir çıngır geldi. Sonra bir tane daha.

Bu sefer çıngırağı çalan oydu.

Ben hâlâ tek başıma çıngırdıyorum. Üzerinde çalışıyorum. —H.

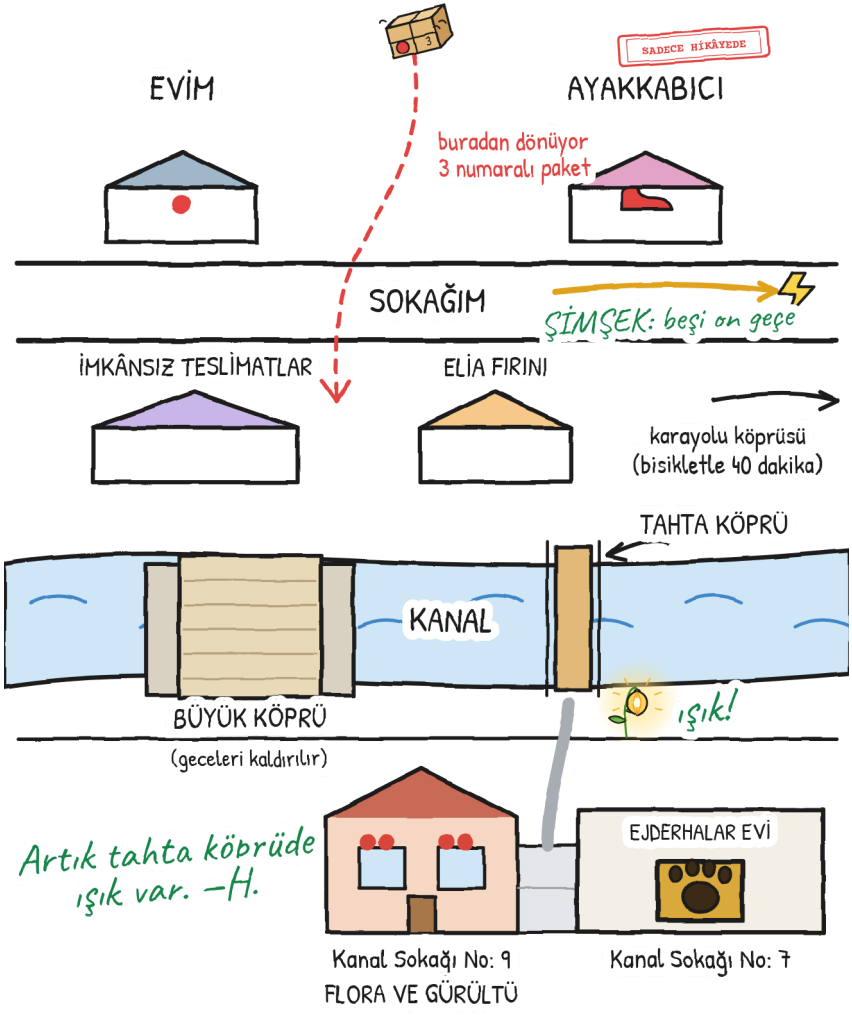
İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 4

(çok yakında)

Seni taklit eden bir ejderha yavrusu nereye iner? –H.

MAHALLE (3. sürüm)

YA SEN, ADIN NE?

Tonyo'ya Tonyocuk derlerdi. Şimdi adını kendisi seçiyor. Ya sen?

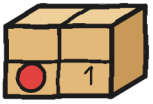
Bana şöyle denmesini severim:

Bana şöyle de denebilir:

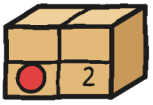
Bana şöyle denmesini istemem:

Ben Hulita'yım. "H." yalnızca imzalarken. –H.

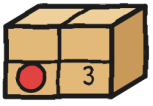
İMKÂNSIZ TESLİMATLAR

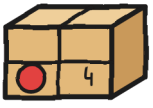
1 · Bu paket ısırıyor

2 · Gök gürültüsünden önce açmayın

3 · İade, lütfen

4 · (çok yakında)

On yedi kaldı. –H.

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Bu kitabın altı bedeni var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dilde. XXS, XS, S, M ve L hikâyeyi sayfa sayfa, aynı resimlerle ve giderek artan inceliklerle anlatır. XL ise romandır: aynı hikâye, Guni'nin düşünüp de söylemediği her şeye yer ayırarak.

AOBM seviyeleri yaklaşıktır: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Herkes kendi bedeninde. Aynı çıngır. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış (L bedeninin etkinlikleriyle birlikte)

GERÇEK BİSİKLET: NE YAPMALI

1. Her zaman kask, hem de iyice tokalı. “Hemen şuraya kadar” giderken bile.
2. Görün ve duyulun: ışıklar, açık renkli giysiler ve zil. Zil uyarır; emretmez.
3. İki elin de gidonda olsun. Bir şey dikkatini dağıtırsa güvenli bir yerde dur.
4. Kaldırım yayaların: orada bisikleti elinde yürüt. Karşıdan karşıya geçmeden önce dur ve bak.

SADECE HİKÂYEDE mührü, hikâyede olanı işaretler; sokakta olanı değil.

ÇIKMADAN ÖNCE BİSİKLETİNİ KONTROL ET

